

Arrestnummer <i>C1132 / 2017</i>
Repertoriumnummer <i>2017 / 2753</i>
Datum van uitspraak 22 september 2017
Notitienummer griffie 2017/NT/171
Notitienummer parket-generaal 2017/PGG/158 2017/VJ11/171

OPSCHORTING

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 26 SEP. 2017
Niet te registreren
Anja WILLEMS Ea. inspecteur a.i.

COVER 01-00000940785-0001-0010-01-01-1

B.

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.2° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (een ontbossing zoals vermeld in art. 4.15° van het bosdecreet van 13 juni 1990 van een met bomen begroeide oppervlakte bedoeld in artikel 3 §§ 1-2 van dat decreet) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
_____, eigendom van _____, geboren te _____ op
wonende te _____ verworven bij notariële akte
verleden door notaris _____ te _____ op _____ ;

meer bepaald een oppervlakte van 1.140 m² te hebben ontbost zonder dat herbebost werd ten laatste 3 jaar na de kapping conform kapmachtiging KMPP/OV/12/0145 van 2 mei 2012

Te _____ op niet nader te bepalen data in de periode van 1 juni 2012 tot 1 september 2012 (OK 2, st. 2, 12, 13, 22)

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

VERMOGENSVOORDEEL: art. 42 en 43bis Strafwetboek

Wat tenlastelegging B betreft, tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 2.257 euro, namelijk het ontdoken compensatiebedrag dat verschuldigd zou geweest zijn bij een legale ontbossing van 1.140 m² (OK 2, st. 3)

zijnde

- **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
- **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
- **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

* * * *

1.1.

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, kamer D13M, besliste bij vonnis van 26 december 2016 op tegenspraak als volgt:

PAGE 01-00000940785-0003-0010-01-01-4

“OP STRAFGEBIED

De rechtbank VERKLAART de beklagde SCHULDIG aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlasteleggingen A en B;

De rechtbank **GELAST de OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling van de beklagde **gedurende een proeftermijn van drie jaar**, daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf, de tenlastelegging bewezen is verklaard en de beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes heeft opgelopen en er gronden zijn om aan te nemen dat de beklagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.

Vergoeding - kosten

Legt de veroordeelde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

VEROORDEELT de beklagde tot de gerechtskosten, tot op heden begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van **362,79 euro**.

OP BURGERLIJK GEBIED

✓ **Herstelvordering**

De rechtbank verklaart de **herstelvordering zonder voorwerp**.

✓ **Overige burgerlijke belangen**

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan.”

1.2.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op 19 januari 2017 door het openbaar ministerie.

1.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 van het Wetboek van Strafvordering, zoals vervangen door artikel 89 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie, ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, op 19 januari 2017 door het openbaar ministerie.

1.4.

Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 mei 2017 van dit hof, waarbij de zaak op verzoek van de raadsman van de beklaagde werd uitgesteld naar de terechtzitting van vrijdag 23 juni 2017.

1.5.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 23 juni 2017 in het Nederlands:

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,
- de beklaagde in haar middelen van verdediging, bijgestaan door meester Jean-Jacques Gernay, advocaat met kantoor te Gent.

2.1.

De verklaring van hoger beroep tegen het vonnis van 26 december 2016, gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werd tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

Het verzoekschrift houdende de grieven, die tegen het vonnis worden ingebracht, werd eveneens tijdig ingediend.

2.2.

In het door het openbaar ministerie ingediende grievenformulier hoger beroep, met als opschrift *“Verplichte en bindende opgave van de grieven tegen het eerste vonnis”*, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de strafmaat (rubriek 1.4), waarbij het volgende werd gespecificeerd: *“De door de eerste rechter opgelegde straf is te laag (opschorting).”*

2.3.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en is ontvankelijk (artikelen 203-204 van het Wetboek van Strafvordering, zoals

gewijzigd door de artikelen 88 en 89 van de wet van 5 februari 2016 tot wijziging van het strafrecht en de strafvordering en houdende diverse bepalingen inzake justitie).

Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van het hoger beroep en van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 van het Wetboek van Strafvordering, zoals aangevuld bij artikel 94 van de wet van 5 februari 2016.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen, waarbij het hof volledigheidshalve opmerkt dat de feiten omschreven onder de telastleggingen A en B, deze laatste zoals verbeterd door de eerste rechter wat de tijdsbepaling betreft, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zijn en aldus slechts één enkel misdrijf uitmaken waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is in het voor de beklagde meest gunstige geval op 1 juni 2015. Sindsdien zijn minder dan vijf jaren verlopen. De strafvordering is in hoofde van de beklagde niet vervallen door verjaring.

2.4.

Aangezien er in het voormelde grievenschrift geen grieven worden ingebracht tegen de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de schuldigverklaring van de beklagde Marita De Jonghe aan de telastleggingen A en B, beide zoals omschreven in de aanhangig makende akte en zoals wat B betreft verbeterd wat de tijdsbepaling betreft in *“op een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 juni 2015 tot 1 september 2015”*, en er volgens het hof, zoals hoger reeds gesteld, ook geen redenen voorhanden zijn om ambtshalve enige grief op te werpen, ligt de schuldvraag met betrekking tot de telastleggingen A en B niet voor aan het hof en staat het ingevolge het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 26 december 2016 vast dat de beklagde schuldig is aan de haar onder de telastleggingen A en B, deze laatste zoals verbeterd wat de tijdsbepaling betreft, te last gelegde feiten.

Ook de beslissing van de eerste rechter waarbij de herstellvordering zonder voorwerp werd verklaard en de overige burgerlijke belangen ambtshalve werden aangehouden is niet bestreden.

Ingevolge het aangetekende hoger beroep en de tegen het vonnis van 26 december 2016 ingebrachte grief dient het hof enkel nog te oordelen over de strafmaat.

2.5.

De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te Dendermonde II op 7 oktober 2016 conform artikel 6.2.1, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening,

gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009 (VCRO) (zie stuk 3 strafdossier).

De dagvaarding werd ook ingeschreven in het vergunningsregister te _____ op _____
(zie stuk 3 strafdossier).

3.

Wat de relevante feitelijke gegevens van de zaak betreft verwijst het hof naar de uiteenzetting van de eerste rechter onder randnummer 3.1 van het bestreden vonnis, ziet deze hier als herhaald en maakt ze tot de zijne.

4.

In hoofdorde vraagt de beklaagde dat haar, zoals de eerste rechter deed, de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling zou worden verleend. In ondergeschikte orde wordt een straf met uitstel gevraagd.

Het openbaar ministerie vordert aan de beklaagde een geldboete op te leggen met gewoon uitstel van tenuitvoerlegging.

Het hof is van oordeel dat op het verzoek van de beklaagde _____ om haar de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te verlenen kan worden ingegaan. Van deze gunstmaatregel kan verwacht worden dat hij de beklaagde, die nog een blanco strafrechtelijk verleden heeft en tot herstel van de wederrechtelijke toestand is overgegaan, voldoende zal doen beseffen dat de naleving van de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening ernstig moeten genomen worden en zij haar eigen belang niet boven dat van de gemeenschap kan stellen.

De beklaagde verkeert in de wettelijke voorwaarden daartoe. Zij werd schuldig bevonden aan de feiten omschreven onder de telastleggingen A en B, deze laatste zoals verbeterd wat de tijdsbepaling betreft. Zij werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek, de feiten zijn niet strafbaar met een correctionele gevangenisstraf van meer dan twintig jaar en schijnen niet van dien aard te zijn dat zij gestraft moeten worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf. De beklaagde heeft haar instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Bovendien zullen de openbare orde en de maatschappij voldoende gevrijwaard worden door de hiernavolgende maatregel, waarvan het hof verwacht dat deze zal volstaan om de beklaagde de ernst van de door haar gepleegde feiten te doen inzien en haar te weerhouden van recidive. Deze beslissing staat een latere toepassing van een straf, ingeval van een nieuwe delinquentie, trouwens niet in de weg.

5.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens artikel 6 van de programmawet (II) van 27 december 2006 bedraagt krachtens artikel 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij *koninklijk besluit van 13 november 2012 tot wijziging van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vastgesteld bij koninklijk besluit van 28 december 1950, wat betreft de administratieve kosten in strafzaken* (B.S. 29 november 2012, inwerkingtreding op 1 december 2012), thans, na indexatie, 51,20 euro.

De beklaagde dient, ongeacht de datum van de bewezenverklaarde feiten, tot deze vaste vergoeding van 51,20 euro te worden veroordeeld; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

6.

De beklaagde dient te worden veroordeeld tot de kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op 362,79 euro.

De kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie dienen ten laste van de Staat te worden gelaten.

OP DEZE GRONDEN

het hof, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald in de telastleggingen A en B en op de artikelen:

- 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 203, § 1, 204, 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering,
- 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
- 1, 3, 5, 6 en 13 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zoals gewijzigd,
- 91, tweede lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950, zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 13 november 2012,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, van 26 december 2016 ontvankelijk en er ten gronde over beslissend binnen de perken van de grieven zoals bedoeld in de artikelen 204 en 210 van het Wetboek van Strafvordering, zoals respectievelijk aangevuld bij de artikelen 89 en 94 van de wet van 5 februari 2016:

Stelt vast dat de schuldvraag niet voorligt aan het oordeel van het hof en dat de beklaagde door de eerste rechter schuldig werd bevonden aan de telastleggingen A en B, beide zoals omschreven in de aanhangig makende akte en wat B betreft zoals door de eerste rechter verbeterd wat de tijdsbepaling betreft in *“op een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 juni 2015 tot 1 september 2015”*.

Stelt vast dat de beslissing van de eerste rechter waarbij de herstellvordering zonder voorwerp werd verklaard en de overige burgerlijke belangen ambtshalve werden aangehouden niet is bestreden.

Wijzigt voor het overige het vonnis in de mate dat het is bestreden als volgt:

Zegt dat aan de beklaagde een proeftijd wordt toegestaan door de uitspraak van de veroordeling met haar instemming op te schorten voor de duur van twee jaar met ingang van heden, welke opschorting kan worden herroepen zo de beklaagde gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf pleegt dat een veroordeling tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van ten minste één maand of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking wordt genomen overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek tot gevolg heeft gehad.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten in eerste aanleg gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op 362,79 euro.

Laat de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie ten laste van de Staat. Begroot deze kosten voor zoveel als nodig op 52,26 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van 51,20 euro.

Kosten eerste aanleg: € 362,79

Kosten beroep t.l.v. Staat:

Afschrift vonnis: € 24,00
Afschriften akten HB OM: € 3,00
Dagv. bekl.: € 25,26

Totaal: € 52,26

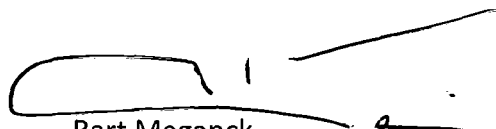
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare terechtzitting van **22 september 2017** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Erika De Boever, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

